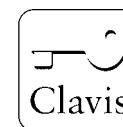

WONDER WOUT

Het verdraaide viertal

Rob Vangansewinkel
met illustraties van Chris Vosters

Lees ook deel 1 en deel 2 van Wonder Wout:

De strijd om de steen

Onder hoogspanning

1

Wout keek zuchtend uit het raam van de boomhut en zag de donkere wolken aan de hemel. De teleurstelling was op zijn gezicht te lezen. Iedere dag van de afgelopen week had de zon geschinen, maar daar kon hij binnen in het klaslokaal niet van genieten. De maand september liep ten einde en de dagelijkse sleur van school had zijn vakantiegevoel al helemaal verdrongen. Taken, toetsen en chagrijnige leerkrachten in de plaats van zalig nietsdoen.

Het was zaterdag en het regende pijpenstelen. Dikke regen druppels ploften op het houten dak van de boomhut. Buiten bogen de takken en bladeren onder het gewicht van het water.

‘Pf, wat een ellende!’ zuchtte Wout. ‘We hebben een hele week op school zitten zweten en nu regent het. We zijn gedoemd om vandaag ook binnen te zitten. En ik had zo’n zin om te basketballen.’

‘Volgens het weerbericht zal het vandaag nog de hele dag regenen,’ zei Quinten. Hij zat in een hoek van de boomhut en tokkelde op zijn telefoon. ‘Kijk maar!’ Hij liet het scherm aan Wout zien. Het was duidelijk: donkerblauwe wolken boven de kaart van Briksburg.

Timo trok zich niets aan van het slechte weer. Hij keek Wout met een brede glimlach aan en toonde hem een muntstuk van één euro tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Kijk goed naar deze munt, Wout,’ zei hij terwijl hij het eurostuk in de palm van zijn

Rob Vangansewinkel

Wonder Wout. Het verdraaide viertal

© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Chris Vosters

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vriendschap, superhelden, mysterie, avontuur, krachten

NUR 283

ISBN 978 90 448 3984 5

D/2020/4124/247

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.chrisvosters.be

andere hand legde en de hand sloot. ‘Nu mag je blazen.’

Wout begreep waartoe dat zou leiden, schudde zijn hoofd en zuchtte.

‘Geen probleem,’ lachte Timo. ‘Zuchten is hetzelfde als blazen.’ Triomfantelijk opende hij zijn hand. De munt was verdwenen.

Wout was helemaal niet onder de indruk, maar de truc was nog niet afgelopen.

‘Waar is dat muntstuk toch gebleven?’ vroeg Timo met een overdreven intonatie in zijn stem.

Wout keek nors naar zijn vriend. ‘Toch niet achter mijn ...’ Maar hij kon zijn zin niet afmaken.

‘Juist, achter je oor!’ juichte Timo. Hij haalde een muntstuk vanachter het oor van Wout tevoorschijn en keek naar zijn vriend alsof hij een applaus verwachtte.

Wout bekeek de munt. ‘Dat is een muntstuk van twee euro. Had jij daarnet geen stuk van één euro vast?’

‘Euh ... Ik ... Nee,’ stamelde Timo. ‘Haha, daar moet ik de volgende keer beter op letten.’ Hij nam een klein zwart notitieboekje uit zijn broekzak en noteerde: *Dezelfde munt gebruiken bij de verdwijntruc met muntstuk.*

‘Waarom maak jij notities? O nee,’ zei Wout. ‘Je bent toch niet van plan om goochelaar te worden?’ Hij vond goochelen maar flauw.

‘Nee,’ antwoordde Timo, ‘geen goochelaar.’

Wout zuchtte opgelucht.

‘Maar wel een illusionist. Ik wil de beroemdste illusionist ter wereld worden. Het is mijn grote droom om op te treden voor volle zalen en applaus te krijgen voor mijn geweldige illusies.’

‘Was het niet jouw droom om stuntman te worden?’ vroeg Wout. ‘Of om de Mount Everest te beklimmen? En om naar schatten op de bodem van de oceaan te duiken?’

Timo lachte. ‘Ja, dat ook.’

Wout draaide zich naar Quinten. ‘Wist jij dat Timo goochelaar wil worden?’

‘Illusionist!’ verbeterde Timo hem, maar Wout reageerde niet.

Quinten knikte en liet Wout twee helften van een stukgescheurd vijfereobiljet zien. ‘Ik wacht nog steeds tot hij deze twee delen weer aan elkaar tovert.’

Timo nam zijn pen en noteerde in zijn notitieboekje: *Gescheurd bankbiljet opnieuw aan elkaar plakken.*

‘Sinds wanneer is het jouw grote droom om goochelaar ...’

Timo keek Wout streng aan.

‘Om illusionist te worden?’ verbeterde Wout zichzelf.

‘Sinds de wereldberoemde illusionist Roberto Magico aangekondigd heeft dat hij zal optreden in Briksburg,’ zei Timo trots.

‘Roberto ... wie?’ vroeg Wout.

‘Magico! Hij is de bekendste illusionist ter wereld en zijn gigantische tent zit iedere avond bomvol. Zijn illusies zijn fenomenaal. Hij heeft het Vrijheidsbeeld in New York al laten verdwijnen.’

Bekend? Wout had de naam Roberto Magico nog nooit gehoord.

Timo nam zijn telefoon en zocht een filmpje. ‘Kijk,’ zei hij, ‘hier laat Roberto Magico een olifant verdwijnen.’

Wout en Quinten staarden allebei naar het kleine scherm. Een man met een fijn krullend snorretje zat in een paars glitter-

kostuum op de rug van een olifant. Met een Italiaans accent zei hij: *‘Signore e signori, ik tel tot drie en dan zal deze olifant verdwenen zijn.’* De mensen in het publiek hielden gespannen hun adem in terwijl Roberto telde. *‘Uno ... Due ...’* Er klonk een luide knal en de olifant verdween in een dichte mist. Enkele seconden later klaarde de mist op en was de olifant weg. Op zijn plaats stond Roberto Magico. Hij maakte een diepe buiging en genoot van het oorverdovende applaus van het publiek.

‘Wauw,’ gniffelde Timo. ‘Zag je dat? Dat wil ik ook doen. Waar zou ik een olifant kunnen kopen?’

Quinten kon zijn lach niet onderdrukken. ‘Je kunt niet zomaar een olifant kopen! Waar ga je dat beest neerzetten? Hier, in jouw tuin?’

‘Je hebt gelijk,’ zei Timo. ‘Ik kan beter met kleinere dieren beginnen.’

‘Arme diertjes,’ lachte Wout. ‘Zorg eerst maar dat je truc met het muntstuk lukt.’

‘En mijn briefje van vijf is nog steeds gescheurd.’ Quinten wapperde nog een keer met de twee helften.

‘Geen truc. Een illusie!’ verbeterde Timo en hij probeerde snel van onderwerp te veranderen. ‘Gaan jullie mee naar de show van Roberto Magico? Hij komt volgende week onverwacht naar Briksburg en er zijn nog kaartjes te krijgen.’

‘Hoezo onverwacht?’ wilde Quinten weten.

‘Vorige week kondigde hij plots aan dat hij een optreden in Briksburg zal geven. Onze stad zat eerst helemaal niet in zijn tourschema.’

‘Vreemd,’ zei Wout.

‘Niet vreemd, maar geweldig,’ glunderde Timo. ‘Gaan jullie mee?’

Wout en Quinten aarzelden eventjes, maar toen ze merkten hoe enthousiast hun vriend was, gaven ze toe.

‘Super,’ lachte Timo. ‘Die show wordt fantastisch! Ik kan niet wachten.’

Wout schudde zachtjes zijn hoofd.

Quinten zag het en lachte.

Plots merkten de jongens een knipperend rood licht tegen het plafond van de boomhut op. Wout keek verbaasd toen hij de oorsprong van het licht zag: het horloge van Quinten. Verrast keek Quinten naar zijn eigen pols.

‘Wat betekent dat licht?’ vroeg Wout.

Timo veerde opgewonden op. ‘Ik weet het. Er is een noodgeval in Briksburg. Wonder Wout moet in actie komen.’

‘Wat bedoel je ... Wonder Wout ... in actie komen?’ stamelde Wout.

Quinten en Timo negeerden hem. Vliegensvlug klommen ze allebei naar beneden en renden door de regen naar de werkplaats van Quinten in de aanpalende tuin. Wout kon de stem van Timo nog net verstaan: ‘Kom mee, Wout!’

Maar Wout twijfelde. De woorden ‘Wonder Wout’ en ‘in actie komen’ echoden door zijn hoofd. Hij was ervan overtuigd dat blijven zitten de beste keuze was. Dat lukte hem ook ... ongeveer drie minuten. Toen haalde zijn nieuwsgierigheid de bovenhand. Terwijl hij via de ladder naar beneden klom, klonk in de verte een politiesirene.